

Sygn. akt IC 878/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 listopada 2018 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSO Grażyna Ucińska

Protokolant: Dorota Malinowska

po rozpoznaniu w dniu 14 listopada 2018 r. w Świdnicy

sprawy z powództwa (...) **Banku S.A. z/s w W.**

przeciwko **A. K. (1)**

o zapłatę kwoty 128.958,75 zł

I. powództwo oddała;

II. zasądza od strony powodowej na rzecz pozwanego kwotę 5.417 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;

III. nakazuje stronie powodowej uiszczenie na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Świdnicy kwoty 114,88 zł tytułem wydatków.

Sygn. akt IC 878/18

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) Bank S.A z siedzibą w W. wniosła w dniu 9 stycznia 2018r. do Sądu Rejonowego (...) pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym, w którym domagała się zasądzenia od pozwanego A. K. (1) kwoty 128.958,75 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 9 stycznia 2018 roku do dnia zapłaty oraz zasądzenia kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu pozwu strona powodowa wskazała, iż roszczeń tych dochodzi z tytułu umowy pożyczki zawartej między stronami w dniu 8 kwietnia 2015r., braku spłaty terminowych zobowiązań i powstałych zaległości. Na skutek ostatecznego wypowiedzenia umowy cała należność postawiona została w stan wymagalności. Pozwany mimo wezwań do zapłaty, nie spłacił wymagalnych wierzytelności.

Sąd Rejonowy (...) w dniu 20 lutego 2018 roku wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym w sprawie VI Nc-e (...), w którym nakazał pozwanemu A. K. (2) aby zapłacił stronie powodowej kwotę 128.958,75 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 9 stycznia 2018 roku do dnia zapłaty w terminie dwóch tygodni od doręczenia nakazu zapłaty albo by wniósł w tymże terminie sprzeciw.

W ustawowym terminie pozwany wniósł sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty domagając się oddalenia powództwa i zasądzenia kosztów procesu. Zarzucił m.in. brak wymagalności dochodzonego roszczenia, nieudowodnienie wysokości roszczenia co do zasady jak i wysokości, nieważność umowy bankowej, brak przekazania przez powoda środków pieniężnych powodowi, nieskuteczność wypowiedzenia umowy, zamieszczenie w umowie niedozwolonych klauzul umownych oraz przedawnienie roszczenia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 7 kwietnia 2015 roku pozwany D. K. zawarł z (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w G. umowę kredytu gotówkowego nr (...) w łącznej kwocie 119.992,58 zł z przeznaczeniem na cele konsumpcyjne, przy czym kwota 80.600 zł miała zostać wypłacona w formie przelewu na wskazany przez pozwanego w dyspozycji rachunek bankowy, kwota 29.398,18 zł stanowiła prowizję od udzielonego kredytu, zaś kwota 9.994,40 zł stanowiła opłatę pobraną przez pośrednika kredytowego. Spłata kredytu ustalona została na 120 równych miesięcznych rat kapitałowo – odsetkowych według harmonogramu. Zgodnie z § 12 umowy, bank miał możliwość wypowiedzenia umowy kredytu z zachowaniem 30 dniowego okresu wypowiedzenia w razie utraty przez kredytobiorcę zdolności kredytowej albo w przypadku niedotrzymania przez kredytobiorcę warunków udzielenia kredytu. Bank miał zawiadomić kredytobiorcę o wypowiedzeniu umowy kredytu w formie pisemnej, listem poleconym.

dowód :

- umowa kredytu gotówkowego nr (...) z dnia 7 kwietnia 2015r., k. 22 – 24,

Strona powodowa wypłaciła pozwanemu środki pieniężne w powyższych kwotach w dniu 8 kwietnia 2015 roku zgodnie z dyspozycją uruchomienia kredytu.

dowód :

- dyspozycja uruchomienia kredytu, k. 74,

- harmonogram wypłaty środków z tytułu umowy nr (...) z dnia 7 kwietnia 2015r., k. 75,

Pozwany spłacał zobowiązanie wynikające z łączącej strony umowy w sposób przeważnie regularny do maja 2016 roku.

dowód :

- historia rachunku dedykowanego do spłaty zobowiązania z tytułu umowy nr (...) z dnia 7 kwietnia 2015r., k. 76 – 83,

Pismem z dnia 19 października 2016 roku strona powodowa wezwała pozwanego do zapłaty wymagalnego zadłużenia z tytułu umowy pożyczki, które na dzień 18 października 2016r. wynosiło 118.672,03 zł – w terminie 7 dni od daty doręczenia wezwania.

dowód :

- przedsądowe wezwanie do zapłaty z dnia 19 października 2016r. wraz z potwierdzeniem doręczenia, k. 26 – 27,

Strona powodowa w dniu 9 stycznia 2018 roku wystawiła wyciąg z ksiąg (...) Bank S.A. nr (...), w którym stwierdziła, że wymagalne zadłużenie pozwanego na dzień wystawienia wyciągu wynosi 128.958,75 zł, na którą to kwotę składają się : niespłacony kapitał w wysokości 112.973,10 zł, odsetki umowne w kwocie 14.528,44 zł, odsetki umowne za opóźnienie w kwocie 1.300,21 zł oraz opłaty w kwocie 157 zł.

dowód :

- wyciąg z ksiąg (...) Bank S.A. z dnia 9 stycznia 2018r., nr (...), k. 25,

Na mocy uchwały Walnego Zgromadzenia (...) Bank S.A. z dnia 25 maja 2015 roku nastąpiło połączenie (...) (...) (spółka przejmująca) z (...) Bank (...) S.A. (spółka przejmowana) w trybie art. 492 § 1 pkt 1 k.s.h. przez przeniesienie całego majątku (...) Bank (...) S.A. na rzecz (...) Bank S.A.

dowód :

- wypis z KRS na dzień 24 maja 2018r., k. 28 – 37,

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu.

Kredyt bankowy definiowany jest jako stosunek ekonomiczny pomiędzy bankiem a kredytobiorcą, którego istota polega na dostarczeniu przez bank określonej kwoty środków pieniężnych kredytobiorcy, pod warunkiem jej późniejszego zwrotu wraz z wynagrodzeniem dla banku (odsetki, prowizja, opłaty manipulacyjne). Ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 roku - Prawo bankowe (t.j. Dz.U. z 2018 roku, poz. 2187 ze zm.) w art. 69 definiuje umowę kredytu i tak zgodnie z ust.1 tego przepisu przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. Zgodnie z ust.2 umowa kredytu powinna być zawarta na piśmie i spełniać określone warunki. Kredyt cechuje między innymi: odpłatność – kredytobiorca zobowiązany jest do zapłaty odsetek i ewentualnej prowizji dla banku i zwrotność – co do zasady kwota środków pieniężnych podlega zwrotowi. Obowiązek zwrotu kredytu przez kredytobiorcę jest jego podstawowym obowiązkiem wymienionym w art. 69 ust. 1 prawa bankowego i oddaje istotę umowy kredytu. Obok korzystania z kredytu i zwrotu składającej się na niego kwoty, art. 69 ust. 1 prawa bankowego nakłada na kredytobiorcę obowiązek zapłaty odsetek kapitałowych. Odsetki są świadczeniem ubocznym, z reguły realizowanym w tych samych przedmiotach co świadczenie główne i w wysokości obliczonej wedle stopy procentowej i czasu potencjalnego korzystania z przedmiotów objętych świadczeniem głównym.

Zgodnie z treścią przepisu art. 6 k.c., ciężar udowodnienia faktu faktycznego spoczywa na tej stronie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Oznacza to, że Sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego, a ryzyko nieudowodnienia podstawy faktycznej żądania ponosi powód. Rzeczą sądu nie jest zarządzenie dochodzenia w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, w szczególności jeżeli strona, sama będąc profesjonalnym uczestnikiem obrotu, jest reprezentowana przez fachowego pełnomocnika (art. 232 k.p.c.).

Pozwany wskazując na nieudowodnienie wysokości roszczenia zakwestionował okoliczności faktyczne podniesione w pozwie, a zatem okoliczności te nie mogą być uznane za przyznane w myśl art. 230 k.p.c. Tym samym powodowy Bank zobligowany był wykazać zarówno wysokość należności, jak również jej wymagalność. Strona powodowa nie wykazała, że kredyt został skutecznie postawiony w stan wymagalności, wobec braku dowodu w postaci wypowiedzenia umowy pozwanemu, jak też dowodu doręczenia oświadczenia o wypowiedzeniu umowy. Przedłożone do akt sprawy przedsądowe wezwanie do zapłaty datowane na dzień 19 października 2016 roku nie przemawia za spełnieniem powyższego obowiązku. Zauważenia w tym miejscu wymaga, iż zgodnie z § 12 łączącej strony umowy, bank miał możliwość wypowiedzenia umowy kredytu z zachowaniem 30 dniowego okresu wypowiedzenia w razie utraty przez kredytobiorcę zdolności kredytowej albo w przypadku niedotrzymania przez kredytobiorcę warunków udzielenia kredytu. Bank zawiadamia kredytobiorcę o wypowiedzeniu umowy kredytu w formie pisemnej, listem poleconym.

Już tylko na marginesie zauważenia wymaga, że przepis art. 95 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku – Prawo bankowe (t.j. Dz.U. 2018 roku, poz. 2187 ze zm.) stanowi, że księgi rachunkowe banków i sporządzone na ich podstawie wyciągi oraz inne oświadczenia podpisane przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych banków i opatrzone pieczęcią banku, jak również sporządzone w ten sposób pokwitowania odbioru należności, mają moc prawną dokumentów urzędowych w odniesieniu do praw i obowiązków wynikających z czynności bankowych oraz ustanowionych na rzecz banku zabezpieczeń i mogą stanowić podstawę do dokonania wpisów w księgach wieczystych. Złożenie wyciągu z ksiąg Banku z dnia 9 stycznia 2018r. nie było jednak wystarczające dla udowodnienia wymagalności roszczenia. Po pierwsze z przepisu tego nigdy nie wynikało, że mocą dokumentu urzędowego objęte jest oświadczenie o wymagalności wskazanej należności, a po drugie od dnia

20 lipca 2013 roku, zgodnie z ust. 1a wskazanego artykułu, moc prawna dokumentów urzędowych, o której mowa w ust. 1, nie obowiązuje w odniesieniu do dokumentów wymienionych w tym przepisie w postępowaniu cywilnym. Brak w aktach wypowiedzenia umowy pozwanemu, jak również poświadczenia odbioru przez pozwanego oświadczenia o wypowiedzeniu, a nawet dowodu nadania go do A. K. (1), czyni tę okoliczność nieudowodnioną.

Strona powodowa w pozwie ograniczyła się jedynie do stwierdzenia, że należność jest wymagalna z dniem 13 października 2016r., które to twierdzenie nie zostało przez nią wykazane. Również w toku postępowania okoliczności tej nie wyjaśniła, mimo, iż pozwany w odpowiedzi na pozew kwestionował przedmiotowe roszczenie tak co do zasady jak i wysokości. Zarzucał, że strona powodowa dochodząc w niniejszym postępowaniu kwoty objętej żądaniem pozwu, nie przedstawiła wypowiedzenia umowy oraz wezwania do zapłaty. Z powyższych względów zawarte w wyciągu z ksiąg Banku oświadczenie o wysokości należności jest jedynie dowodem złożenia takiego oświadczenia przez pracownika powoda, a nie dowodem istnienia należności Banku wobec pozwanego we wskazanej wysokości. Zwrócić przy tym należy uwagę na okoliczność, że pozwany od samego początku wnosił o oddalenie powództwa, powołując się na brak wypowiedzenia umowy. Powodowy Bank, mając od samego początku wiedzę w zakresie zarzutów stawianych przez pozwanego, powinien był wykazać zasadność żądania zarówno w zakresie zasadności jak i pod względem wysokości żądania.

Nie bez znaczenia jest również okoliczność, że strona powodowa jako profesjonalny uczestnik obrotu gospodarczego powinna mieć świadomość niedostatecznej mocy dowodowej złożonych do akt sprawy dokumentów. A skoro pozwany już w odpowiedzi na pozew swoje stanowisko procesowe opierał m.in. na braku wypowiedzenia mu umowy, okoliczność ta winna być przez stronę powodową w sposób należyty wykazana.

Skoro brak jest dowodu skutecznego postawienia kredytu w stan natychmiastowej wykonalności, to brak jest podstaw do żądania przez Bank całej dochodzonej należności. Tym samym strona powodowa nie udowodniła wysokości i wymagalności roszczenia objętego pozwem. Wymagalność kredytu była bowiem związana z doręczeniem pozwanemu oświadczenia o wypowiedzeniu umowy kredytowej i upływie 30 dni. Mając na uwadze powyższe, Sąd oddalił powództwo.

Orzeczenie o kosztach oparto o przepis art. 98 § 1 i 3 k.p.c. stosując zasadę odpowiedzialności za wynik procesu. Pozwany wygrał proces w całości, a poniesione przez niego koszty stanowiły kwotę 5.417 zł – koszty zastępstwa procesowego (§ 2 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz.U z 2018, poz. 265 ze zm.).

Jednocześnie mając na uwadze treść art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz.U z 2018, poz. 300 ze zm.) Sąd nakazał stronie powodowej uiszczenie na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Świdnicy kwoty 114,88 zł tytułem wydatków obejmujących koszty mediacji (pkt III wyroku).